

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce A. L., zastoupeného Mgr. Bohuslavem Rollem, advokátem se sídlem Chomutov, Mostecká 3, proti žalovanému Krajskému úřadu Ústeckého kraje, Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 9. 2005, čj. 42 Ca 6/2005 – 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti zaplatit žalobci, k rukám jeho zástupce Mgr. Bohuslava Rolla, částku 2558,50 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím „komise k projednávání přestupků při odboru dopravních a správních činností města Chomutov“ ze dne 18. 4. 2005, zn. P:ODaSČ:9111/1222/2004 byl A. L. (dále též „žalobce“) uznán vinným přestupkem na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle § 30 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) téhož zákona, kterého se dopustil tím, že dne 6. 8. 2004 kolem 01.00 hod

v obci Ch. řídil z benzinové čerpací stanice Agip do ul. R. motorové vozidlo zn. Nissan Maxima, r. z. x, přičemž po příjezdu do R. ulice byl policisty vyzván k orientační dechové zkoušce na alkohol, které se odmítl podrobit. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 7000 Kč a dále byl vysloven zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců.

K rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 22. 6. 2005, zn. 6177/DS/05/75616, bylo odvolání žalobce zamítnuto a jím napadené správní rozhodnutí orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného.

Rozsudkem tohoto soudu ze dne 12. 9. 2005, čj. 42 Ca 6/2005 – 35 byla uvedené rozhodnutí žalovaného i citované rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušena a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Jak vyplývá z odůvodnění rozsudku, krajský soud k tvrzení žalobce, že vozidlo řídil jeho bratr, (který tuto skutečnost stvrdil v čestném prohlášení), a k námitce, že nebyl vyslechnut jako svědek, uvedl:

Správní orgán prvního stupně považoval za vyloučené vést důkaz čestným prohlášením osoby, která není účastníkem řízení (tedy například potencionálního svědka), neboť dle jeho mínění to neumožňuje § 39 správního řádu (zákona č. 71/1967 Sb. účinného v době rozhodnutí). Tak tomu ale dle názoru krajského soudu není. Správní řád sice v tomto ustanovení zmiňuje možnost připustit namísto nedostupného důkazu čestné prohlášení účastníka řízení, to však neznamená, že by takto nadepsaná listina vyhotovená jinou osobou nemohla také posloužit k přesnému a úplnému zjištění skutečného stavu věci (§ 31 odst. 1 správního řádu), zejména obsahuje-li tak závažné údaje, jako v tomto případě. Souhlasit nelze ani s tím, že správní orgán prvního stupně považoval za možné bez dalšího předjímat, jak by zněla svědecká výpověď bratra žalobce a jen z tohoto důvodu tento nabízený důkaz odmítnout. Správní orgán přehlédl, že v neprospěch žalobce svědčí jinak vesměs nepřímé důkazy, protože nebyl zastížen při řízení svého auta, nýbrž až doma, a vizuální identifikace žalobce policisty proběhla v noci za velmi snížené viditelnosti, přičemž (dle výpovědi jednoho ze svědků) jsou si on a jeho bratr „velmi podobní.“ Jejich záměna tedy nebyla zcela vyloučena. Tyto skutečnosti měly vést správní orgán ke zvlášť pečlivému přezkoumání všech skutkových okolností. Se zřetelem na písemné prohlášení měl být bratr žalobce podrobně vyslechnut. Teprve poté mohl být posuzován obsah jeho výpovědi v souvislosti s ostatními provedenými důkazy a při hodnocení všech těchto důkazů, měla být zvážena i věrohodnost výpovědi tohoto svědka.

Včas podanou kasační stížností se žalovaný domáhá přezkoumání tohoto rozsudku krajského soudu. Dovojuje, že obě správní rozhodnutí vycházejí ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a obsahují předepsané náležitosti. Uvádí, že ani policisté ani ostatní svědci neuvedli, že by ve vozidle seděla jiná osoba než žalobce. Správní orgán prvního stupně nepřipustil čestné prohlášení bratra žalobce se zřetelem na § 32, § 34 a § 39 správního řádu. Čestné prohlášení žalobci předložil až při druhém ústním jednání dne 9. 2. 2005 za účasti svého „právního zástupce,“ při prvním jednání dne 20. 11. 2004 tuto skutečnost na svoji obhajobu neuvedl, ačkoli mu byla tato možnost dána. Odvolací orgán zjistil, že vylíčení průběhu událostí tak, jak je uvedl ve svém prohlášení bratr žalobce, a tvrzení žalobce, že vozidlo řídil jeho bratr je účelové, aby se žalobce vyhnul postihu za své protiprávní jednání. Stěžovatel nemůže souhlasit se závěrem krajského soudu, že odvolací orgán postupoval v rozporu s § 59 správního řádu, neboť má za to, že nebyly dány důvody pro které by bylo nutné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnit nebo zrušit.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti s odvoláním na obsah spisu uvedl, že ve správním řízení v obou stupních nebyl náležitě zjištěn skutkový stav. Kasační stížnost neobsahuje žádná tvrzení, která by zakládala důvod pro zrušení napadeného rozsudku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek napadený kasační stížností v rozsahu stížních důvodů, přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Především je nutno uvést, že samotné označení písemnosti ze dne 10. 1. 2005, podepsané K. L., jako čestné prohlášení, nebrání správnímu orgánu, aby toto prohlášení považoval za listinný důkaz. Samotné předložení takovéto listiny, obsahující popis určitých skutečností, které mohou být rozhodné, nezbavuje správní orgán povinnosti příslušnou osobu vyslechnout jako svědka (u ústního jednání za dodržení všech příslušných procesních ustanovení). Jen zcela výjimečně, zejména pokud by výslech svědka nebyl možný, lze se spokojit pouze s písemným prohlášením. Až po provedení těchto a příp. i dalších důkazů, je na správním orgánu, aby všechny tyto důkazy jednotlivě i ve vzájemné souvislosti zhodnotil, včetně posouzení i jejich věrohodnosti.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s důvody uvedenými krajským soudem, pro které měl být proveden i výslech bratra žalobce. Pokud se tak nestalo, zůstalo důkazní řízení neúplným, a je vadné nejen rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale i rozhodnutí žalovaného. Teprve po provedení všech potřebných důkazů

měl žalovaný a v předchozí fázi řízení i správní orgán prvního stupně provést jejich zhodnocení, včetně výpovědi účastníka řízení a příp. rozporů v nich.

K tvrzení uvedenému v kasační stížnosti, že žalobce již při prvním jednání nepředložil prohlášení svého bratra, ani nenavrhl jeho výslech, je třeba poukázat i na to, že u tohoto jednání, které se uskutečnilo dne 25. 11. 2004, žalobce po seznámení s předmětem řízení toliko uvedl, že by se „chtěl poradit s právním zástupcem“ a proto žádá o odložení jednání. K věci samé se nevyjadřoval.

Na okraj je možno uvést, že krajský soud mohl i sám provést požadovaný výslech svědka a teprve poté (po zhodnocení důkazů provedených ve správním řízení i před soudem) ve věci rozhodnout. Zda soud zvolil tento postup, a nebo bez dalšího dokazování zrušil žalobou napadené rozhodnutí, bylo na úvaze tohoto soudu. Nemohla být důvodem ke zrušení kasační stížností napadeného rozsudku jen úvaha o tom, který ze dvou těchto možných procesních postupů by byl vhodnější.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost žalovaného není důvodná, a proto ji zamítl.

Úspěšnému žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Jedná se o náklady na právní zastoupení advokátem, a to za 2 úkony právní pomoci po 1000 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 ve znění účinném v době učinění těchto úkonů] a za 2 paušální náhrady po 75 Kč (§ 13 odst. 3 této vyhlášky). Protože advokát je plátce daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést, tedy o částku 408,50 Kč (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Celková částka náhrady nákladů řízení tedy (jak ostatně požadoval i zástupce žalobce) činí 2558,50 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu